

Milé sestry a bratři, je mi 52 let a jsem faráčkou ČCE. Na ETF UK jsem vystudovala obor evangelická teologie. Nikdy jsem nelitovala toho, jaké mám zaměstnání, ráda kážu, pracuji s lidmi a mám své vysněné povolání. Sbor, kde farážuji 15 let, za mého působení násobně vzrostl, ožil, zrekonstruoval sborový dům a během covidové krize se stal zázemím a útočištěm mnoha lidem, kteří vnitřně nevěděli kudy kam. Naše vysílané bohoslužby mají vysokou sledovanost, veřejnost oceňuje zejména to, že se stále více obracíme na necírkevní posluchače. Tito následně dávají zpětnou vazbu v tom smyslu, že je kázání oslovují a vedou blíže k Bohu.

Proč vám to všechno píšu? Protože můj sbor spadá do kategorie, která podle strategické komise církve je odsouzena k zániku do několika let. A protože sleduji, že díky propracované strategii bude neodvratně zlikvidovaná (kolik? Třetina? Dvě třetiny?) církev, jejíž jsem součástí, k níž mám vztah a v níž jsem zaměstnaná. Nechci nejen přijít o práci, kterou mám ráda a k níž jsem vystudovala vysokou školu. Nechci se také dívat na to, jak sama církev, která může nabídnout této zdevastované společnosti hodnoty, po kterých se právě v této době prahne a volá, vyhazuje hřivny, které jí byly darované, z okna. A my, kterých se to týká – a je nás většina – k tomu mlčíme.

Nevím, zda jste se někdy v životě cítili odmítnuti. Odmítnuti ve své podstatě, identitě, příběhu či nejhlubší pravdě svého bytí. Já jsem jako faráčka hovořila častokrát s těmi, kteří kvůli svému rozvodu, sexuální orientaci nebo jiném životnímu tématu, byli odmítnuti. Ať už církví jiné konfese či typu zbožnosti, vlastními rodiči nebo lidskou společností jako takovou v nějakém jejím uskupení. Být odmítnut a souzen/posouzen ve své lidskosti je jedno z nejhorších zranění, které může lidská bytost jiné uštedřit. Ježíš o tom ví své a evangelium často na téma hovoří. My se k Ježíši a jeho evangeliu hlásíme, dokonce je máme v názvu. Jsme ve svých interních diskusích hrdí na to, JAKÉ křesťanství žijeme a přinášíme světu.

Bratři a sestry, jedním z poznávacích znamení protestantismu a toho, čím jsme pro okolní společnost sdělní a profilovaní oproti jiným konfesím, je schopnost nesoudit lidský příběh a neodmítat lidské bytosti v jejich originalitě. Běžně se tomu říká tolerance. Jsme církev, která disponuje vzdělanými profesionálními duchovními a kvalitní teologickou fakultou. Nemyslíme si snad, že tato fakulta a s ní vzdělaní teologové, budoucí faráři a faráčky, předávající výše psané hodnoty, nejsou v této morálně a hodnotově zdevastované (nejen postcovidové) společnosti, zapotřebí? Nemyslíme si snad, že jakkoli morální a lidsky hodnotný, nicméně v profesi faráře laik, může nahradit vzdělaného a profesně zdatného faráře jako partnera v zásadním životním rozhovoru, kde Bůh hraje hlavní roli? Nemyslíme si snad, že nevádí, když dvě třetiny našich sborů budou vymazány z mapy ČR a s nimi i hodnoty jako křesťanská tolerance, přijetí a poskytování milosrdenství těm, kteří jsou všude jinde odmítnuti – zejména např. v církvích jiných konfesí? Nevěříme snad tomu, že když sbory – a to i ve městech – nebudou moci svého faráře zaplatit, budou dále kvalitně žít a šířit slovo Boží, skrze něž proudí výše psané hodnoty do světa? Ano, nějakou dobu budou, ale zbydou z nich hloučky přátel kolem polorozpadlého domu, který nebude ničím a všem, a kde bohoslužby budou jednou do měsíce sloužené nějakým uštvaným cestujícím kazatelem či méně uštvaným a levnějším, ale ne tolik sdělným laikem...

Bratři a sestry mám – možná zcela zbytečně namítnete, ale nemyslím si to – obavu z toho, že mlčky přihlížíme tomu, jak kdesi kdosi rozhoduje o nás bez nás o tom, že tato církev během několika málo let zanikne a s ní vezmou za své hodnoty, které z nás vůbec dělají evangelickou církev. Vezmou za své možnosti odpovídat na nejzákladnější otázky, jež společnost, v níž žijeme, opět velmi palčivě klade a my – podobně jako v r. 1989 – nejsme schopni kvalitně zareagovat na poptávku, která míří přímo k nám. Zabýváme se neustále plánováním – čeho? Plánuje se zcela logicky rozvoj, ne zánik. My plánujeme zcela opačně, pracujeme ke smrti, místo k životu. A to je přece zcela v rozporu s naší nevnitřnější podstatou. Je nám to skutečně jedno? Skutečně se nedá nic dělat a redukce sborů je jedinou možností? Skutečně tato církev a společnost evangelického faráře/ku jako vzdělaného, lidsky zkušeného a ve víře pevného profesionála, nepotřebuje...? Je nám to skutečně všechno jedno a rezignujeme na pokus vymyslet ještě jiné řešení než strategická komise ČCE, jež vede většinu této církve k zániku...?